

Rowmund Piłsudski (1903-1988) należał do najwybitniejszych działaczy powojennej emigracji. Był dalekim krewnym Józefa Piłsudskiego. Ukończył Szkołę Morską w Tczewie i studiował na Politechnice Warszawskiej, ale od młodych lat pociągała go przede wszystkim polityka. Był współzałożycielem konserwatywnej organizacji młodzieżowej Myśl Mocarstwowa i jej prezesem. Od 1937 r. do wybuchu wojny pracował w Ministerstwie Przemysłu i Handlu.

We wrześniu 1939 r. przedostał się do Rumunii, potem do Francji, służył w Samodzielnej Brygadzie Spadochronowej. W 1942 r. został odkomenderowany do pracy w Ministerstwie Prac Kongresowych na stanowisku radcy. Działał w stowarzyszeniach i grupach polsko-brytyjskich oraz w ruchu federalistów.

W lutym 1945 r. należał do grupy założycieli Polskiego Ruchu Wolnościowego „Niepodległość i Demokracja” (NiD), którego w latach następnych był wieloletnim przywódcą jako prezes Centralnego Komitetu Wykonawczego w latach 1945-1947 i 1950-1985, a następnie, aż do śmierci, jako przewodniczący Rady Naczelnej.

Był jednym z przywódców emigracji i publicystów stawiających sobie zadanie formowania myśli politycznej. Interesowały go zwłaszcza zagadnienia międzynarodowe, w tym sytuacja Polski i jej przyszłość, którą wiązał z ideami federalizmu europejskiego. Starał się łączyć aspiracje niepodległościowe z realizmem w ocenie sytuacji i otwarciem na przemiany dokonujące się w kraju. Toteż po 1956 r. był jednym z najostrożniejszych krytyków niezmiennych form legalizmu, a jednocześnie zwolennikiem szukania otwarcia i porozumienia ze środowiskami opozycyjnymi w Polsce. Mało znany w kraju, na emigracji uchodził za jedną z najciekawszych, choć kontrowersyjnych, osobowości politycznych.